

[Arbejds- og Socialministeren.]

Præparater, der omhandles i Lovens § 18, Stk. 1, Nr. 4. Af Landets Sygekasser yder ca. $\frac{2}{3}$ Medlemmerne Medicin. Kasserne maa dog efter Loven kun betale indtil $\frac{3}{4}$ af Medicinudgiften. Af de ca. 1 000 medicin- ydende Kasser yder ca. 120 et Tilskud paa $\frac{3}{4}$ og det overvejende Flertal af de øvrige et Tilskud paa Halvdelen af Medlemmernes Udgifter til Medicin. Medicinudgiften har i en Aarrække vist en fortsat Stigning, og den udgør nu 11,5 pCt. af samtlige anerkendte Sygekassers samlede Udgifter og altsaa betydeligt mere for de ca. $\frac{2}{3}$ af Kasserne, som yder Medicin. Denne stadige Stigning har medført, at man inden for Sygekassebevægelsen med Betænkelighed har maattet se den Mulighed i Øjnene, at Sygekasserne kunde blive nødsaget til at afskaffe Medicinydelsen. Det er imidlertid nu ved Forhandling med Sundhedsstyrelsen konstateret, at der er Mulighed for en rational Inddeling af de Lægemidler, der staar til Disposition, saaledes at der paa denne Basis kan tilvejebringes en Ordning, hvorefter en rational Begrænsning af Medicinydelsen er mulig. Herefter indeles de forhaandenværende Lægemidler i tre Grupper, hvoraf den første omfatter den særlig betydningsfulde Medicin — bortset fra de livsvigtige Præparater —, medens den anden omfatter den øvrige almindeligt brugte Medicin. Den tredje Gruppe omfatter Frihandelsvarer, det vil sige Midler, der ikke er forbeholdt Apotekerne, jfr. Sundhedsministeriets Cirkulære af 4. April 1929 om Apotekervarer.

Det foreslaas derfor i Lovforslagets § 1, at Socialministeren efter Indstilling fra Sundhedsstyrelsen skal kunne bestemme, hvilke Lægemidler der maa anses for særlig betydningsfulde, saaledes at Tilskuddet til disse skal kunne udgøre indtil $\frac{3}{4}$ af Udgiften, medens Tilskuddet til andre Lægemidler ikke maa udgøre over $\frac{2}{3}$ af det Tilskud, der ydes til de særlig betydningsfulde Lægemidler. Det foreslaas endvidere, at Arbejds- og Socialministeren — ligeledes efter Indstilling fra Sundhedsstyrelsen — skal kunne fastsætte, at der i et nærmere bestemt Omfang overhovedet ikke skal kunne ydes Tilskud til Frihandelsvarer.

Under Forslagets Behandling i Landstinget har man for at forenkle Beregningsgrundlaget ændret Maksimum for Tilskuddet til Gruppe 2-Medicin fra $\frac{3}{5}$ til $\frac{2}{3}$ af Udgifterne til den særlig betydningsfulde Medicin.

Med Hensyn til Inddelingen af Medicinen i Grupper skal jeg endnu bemærke,

at det af Landstinget nedsatte Udvalg har modtaget en Deputation fra Danmarks Apotekerforening, fra hvilken der fremsattes Ønske om, at der maa blive givet Foreningen Lejlighed til at udtale sig om den i Lovforslaget omhandlede Gruppdeling af Mediciner, forinden denne endeligt fastsættes af Ministeriet, ligesom man fremhævede Nødvendigheden af, at de Frihandelsvarer, som skal klassificeres i Gruppe 3, opstilles i Form af en positiv Liste, omfattende enhver Art af Medicin, til hvilken Sygekasserne ikke maa yde Tilskud. Jeg har saavel over for Udvalget som i selve Tinget erklæret mig villig til at imødekomme disse Ønsker.

Efter Forslaget er Medicinydelsen stadig en frivillig Sag for Sygekasserne, men jeg nærer det Haab, at Forslagets Gennemførelse og den dermed muliggjorte Begrænsning af Medicinforbruget vil medføre, at de Kasser, der hidtil ikke har turdet paa- tage sig at yde Medlemmerne Medicinhjælp, fremtidig vil gøre dette.

Som min Forgænger sagde ved Forslagets Fremsættelse i det andet høje Ting, vil denne Lov ogsaa faa en afgørende Indflydelse paa den Hjælp, Kommunerne yder til Medicin. Herom vil der, inden Loven træder i Kraft ved Aarsskiftet, udgaa et Cirkulære til de sociale Udvalg, hvori disse bliver nærmere underrettet om den nye Ordnings Betydning for den kommunale Medicinhjælp.

Med disse Ord anbefaler jeg Forslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Villumsen: Det her foreliggende Lovforslag rører ved et Spørgsmaal, som gennem Aar har været Genstand for indgaaende Drøftelse i Sygekasseverdenen og har givet Anledning til betydelig Bekymring med Hensyn til de stadig stigende Medicinudgifter. Der har været Tale om, at der baade fra de receptudstedende Lægers og fra Medlemmernes Side har været udvist Ansvarsløshed. Det er derfor sikkert godt og rigtigt, at der nu skabes Klarhed vedrørende Medicinydelsen gennem Sygekasserne, skabes Klarhed paa en Maade, saa begge Parter stilles over for deres Ansvar. Jeg haaber ligesom den højtærede Minister, at dette Forhold nu vil blive ordnet paa en saadan Maade, at Sygekasserne fuldt og helt kan overse Udgifterne ved Medicinydelsen, og forhaabentlig med det Resultat, at de Kasser, som ikke har ydet Medicin, vil indføje en Bestemmelse herom i deres Vedtægter. Det skaffes der Mulighed for gennem det